

[Stensballe.]

dette Lovforslags Gennemførelse, og jeg vil derfor anbefale, at vi, naar det kommer til Afstemning her i Salen, stemmer imod Lovforslaget.

Hvad de to andre Lovforslag angaar, er det jo Gengangere, og jeg kan henholde mig til, hvad der tidligere er udtalt om dem. Heller ikke til deres Gennemførelse kan vi medvirke.

C. F. Sørensen: Den højtærede Forsvarsminister beskæftigede sig med det foreliggende Lovforslag i det Omfang, han mente var nødvendigt for det høje Ting, ved dets Forelæggelse. Jeg er ganske enig med den højtærede Forsvarsminister i, at nogen nøje Gennemgang af dette og de to følgende Lovforslag sikkert ikke er nødvendig, da de har været til Forhandling mange Gange i dette høje Ting og derfor er kendt af alle Medlemmerne. Jeg skal derfor heller ikke beskæftige mig med Lovforslagets Enkeltheder, lige saa lidt som Venstres ærede Ordfører (Stensballe) gik særlig ind paa dem, men jeg skal knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, der blev fremsat af Venstres ærede Ordfører, og som staar i Forbindelse med en Hærordning for vort Fædreland.

Venstres ærede Ordfører, det ærede 5te Medlem for 4de Kreds, udtalte til Slut, at han vilde anbefale sine Meningsfæller at stemme mod Lovforslaget, naar det kom til Afstemning. Det har jo været Venstres Taktik, hver Gang Socialdemokratiet og det radikale Venstre har fremsat deres Forslag om Afrustning, og dog har det formet sig saaledes, hvad jeg ved en tidligere Behandling gav Udtryk for fra denne Talerstol, at om end man protesterede og protesterede, saa vedblev dog Sandheden, Fornuften at marchere. Det gør den ogsaa i Øjeblikket, og det er Venstres sidste Militærforslag i høj Grad et Udtryk for. Jeg mindes, da jeg første Gang havde den Ære at være med til at stille et skitse-mæssigt Forslag paa den danske Rigsdag om Afrustning til 7½ Mill. Kr. Det kunde kun være et skitse-mæssigt Forslag, da vi den Gang fuldkommen savnede Forudsætninger, Medarbejdere og Forbindelser til at faa det udarbejdet paa den Maade, som det skulde. Senere har vi jo haft dette ved vore Afrustningsforslag eller Nedrustningsforslag, hvad man nu behager at kalde dem, de har faaet lovmæssig Form, saaledes at de kan vedtages af Rigsdagen, naar der maatte være et Flertal derfor, og føres ud

i Livet. Jeg mindes, at da vi fremsatte vort første Afrustningsforslag, havde vi et Militærbudget paa 63 Mill. Kr. Socialdemokratiet gjorde da det Oplysningsarbejde dels her paa Rigsdagen, dels ude i Befolkningen, som var nødvendigt, for at Befolkningen skulde forstaa, hvilke Værdier der gennem disse store Bevillinger blev lagt øde. Jeg mindes, hvorledes de økonomiske og militæropolitiske Forhold ændrede sig, lige fra Forslagene af 1922, som kom helt ned paa 45—46—47 Mill. Kr., og til vi endte med det Lovforslag, som Venstre fik vedtaget i forrige Rigsdagssamling, og som lød paa 36½ Mill. Kr. Se, det er Sandheden, der marcherer, det er Fornuften, der marcherer, medens Venstre stædig staar og stamper, og derfor er vi ganske rolige for vort Vedkommende. Det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, kan tale imod, stampe imod, stemme imod, der kommer en Dag, og det er slet ikke sikkert, den er langt borte, hvor der i hans Parti og hans Medarbejderparti, det konservative Folkeparti, ikke her i Landstinget vil være Stemmer nok til at holde den Militærordning oppe, som de Herrer nu repræsenterer. Sidste Valgdag giver jo et Fingerpeg. Jeg synes, de Herrer skulde tage Lære af det, der sker, ellers bliver de en Dag uhyre overrasket af, at de har forpasset Tiden, at de ikke har fulgt med i, hvad der sker ude i det levende Liv.

Men naar den ærede Ordfører for Venstre siger, at Lovforslaget er uforsvarligt, tror jeg ogsaa, den ærede Ordfører taler mod Fornuftens Grundsætninger, thi jeg tror ikke, at et saa stort Parti som Socialdemokratiet vilde gaa ind for et Forslag, der var uforsvarligt overfor vort Land. Vi Socialister er internationale, det er rigtigt, og vi er stolte af at være internationale og kalde Folkene paa de forskellige Sider af Havene, uanset Sprog og Færve, for Mennesker, for Brødre ligesom vi andre. Men vi er saa meget nationale, at vi ogsaa elsker det Land, hvor vi er fostret, dets Sprog, dets Sæder og Skikke. Vi vil derfor ikke kunne tænkes at være med til nogen Handling, der kunde betegnes med et saa alvorligt Ord som dette: at være uforsvarlig overfor vort Land. Det Forslag, Socialdemokraterne har stillet i Samarbejde med de Radikale, er et Forslag, der er nøje overvejet, nøje over tænkt, og vi har den dybe Overbevisning, som vi Gang paa Gang har understreget i dette høje Ting, og som Partifæller af mig i det andet høje Ting har søgt at bevise Berettigelsen af, at vi med dette For-